

Christensen, Anker Lau, Aksel Møller, Halfdan Hendriksen, Weikop og Rager). Betænkning (B. sp. 291) afgivet $2\frac{1}{2}$. (Ordfører: Urban Hansen). 2. beh. $\frac{1}{3}$ (F. sp. 3309). 3. beh. $\frac{6}{3}$ (F. sp. 3390). *Loven stadfæstet 16. marts 1956.* (Lovt. nr. 53).

Ved lov nr. 48 af 14. februar 1951 blev der gennemført forskellige ændringer i den siden 1937 bestående *udligningsordning* mellem de tre store hovedstadskommuner. Endvidere blev der i 1953 foretaget en ændring af den praksis, man hidtil havde fulgt med hensyn til beregningen af de beløb, hvormed de tre kommuners pensionsudgifter indgår i det til grund for udligningsberegningen liggende udgiftstal. Med denne ændring af beregningsmåden, der kunne gennemføres, uden at selve loven ændredes, blev lovens revisionsfrist ved lov nr. 297 af 17. november 1953 (årbog 1953—54, side 202) udskudt fra samlingen 1953—54 til samlingen 1955—56, idet det samtidig bestemtes, at en særlig voldgiftsret, hvori de tre kommuner var repræsenteret, inden 1. december 1955 skulle afgive en udtalelse til indenrigsministeren om, hvorvidt og da i hvilke henseender ændringer i loven måtte være ønskelige under hensyn til de tre kommuners indbyrdes stilling på det tidspunkt, udtalelsen blev afgivet.

I overensstemmelse hermed afgav voldgiftsretten, hvori de tre kommuner var repræsenteret, 30. november 1955 en enstemmig betænkning, hvori den bestående udligningsordning foresloges forlænget med nogle ændringer og tilføjelser, således at forslag til lovens revision først skulle fremsættes i folketingsåret 1958—59.

Dette blev tiltrådt af indenrigsministeriet og senere af folketinget ved gennemførelsen af nærværende lov.

Om voldgiftsrettens indstilling hedder det i den afgivne betænkning:

„Under rettens behandling af sagen er det af repræsentanterne for Københavns kommune gjort gældende, at den udligning, der efter loven ydes Københavns kommune af Frederiksberg og Gentofte kommuner, selv efter lovændringen i 1951 og den i 1953 foretagne ændring af praksis med hensyn til pensionsudgifternes indregning i udgiftstallet, er utilstrækkelig. Man har i denne forbindelse bl. a. anført, at den ved loven af 1951 gennemførte regulering af forskellen mellem